

- 3 -

Boven liet hij zich pardoes op bed vallen. De lattenbodem kreunde. Klier-pier-pokkenmier. De vogels in de tuin sjilpten mee. Hij drukte zijn gezicht in het kussen. Ma had waarschijnlijk haar maanddinges. Dat kon niet anders. Na een fles wijn was ze nooit leuk, maar zoals nu ... dat was niet normaal. Van beneden kwam het geluid van de televisie. Nu lag ze vast languit op de bank met een warme kruik op haar buik en een natte doek over haar ogen.

Huppelpasjes op de trap. Nina! Jonas draaide zich op zijn rug, haalde *Matilda* onder zijn kussen vandaan, en hield het boek voor zijn gezicht. Hij verwachtte een klopje op de deur. Dat kwam er niet. Zijn zus liep door naar haar eigen kamer. Even later hoorde hij haar telefoneren.

Ineens voelde hij zich vreselijk alleen. Hij schoof het boek terug onder zijn kussen, en stond op. Hij moest die bril temmen. Klieren-pieren-pokkenmieren had geen zin. Hij haalde het etui vanonder zijn matras, rolde zijn bureaustoel naar het midden van de ka-

mer, en ging zitten.

‘Vooruit,’ zei hij hardop. ‘Niet flauw doen. Het is maar een ding. Gezichtsbedrog. Zoals in het spiegelpaleis. Gratis kermis. Actie!’ Hij knipte het doosje open, en zette de bril op zijn neus.

Gewemel. Duizelingen. Daar waren ze weer, de scherpe wolken, de bomen met hun grijparmen, de duizenden blaadjes. Jonas dwong zich om stil te blijven zitten, fixeerde zijn blik op één tak. Hij zag de knoesten in het hout, de steeltjes waaraan de bladeren vastzaten, spatjes vogelpoep, een spin die over en weer holde.

Niets om bang voor te zijn. Toch?

Hij draaide zijn hoofd opzij, naar zijn bureau. Het was alsof de kamer werd samengedrukt. De muur stond nu vlak voor zijn neus. Toen hij ze wilde aanraken, zag hij zijn vingers zo groot worden als bananen. Snel trok hij zijn hand terug, en duwde de bril omlaag. De muur schoof achteruit. Bananen werden vingers.

Heavy. Er waren dus twee werelden. Een kleine en een grote. Ma wilde hem naar de grote sturen, en zelf wilde hij in de kleine blijven. Hoe loste hij dat op? Met logica? Jonas sloot zijn ogen en dacht na.

Een dik uur later hoorde hij klikvoeten op de trap. Hij rolde de stoel naar zijn bureau, gleed onder het dekbed, en haalde *Matilda* onder zijn hoofdkussen vandaan.

Zijn kamerdeur knalde open.

‘Kijk eens aan! In bed met een boek. Tijd om te slapen, Kliertje. Boek weg, bril af, licht uit.’ Ma’s stem klonk bijna vrolijk.

Jonas draaide zich naar haar toe. De rand van zijn bril hakte haar in tweeën. Hij keek alleen naar de bovenste helft. Ze had zich omgekleed en lipstick opgedaan. ‘Je ziet er mooi uit,’ zei hij. ‘Is dat voor pa? Wanneer is hij er?’

‘Doe wat ik je vraag.’

Jonas stopte *Matilda* weg, en legde zijn bril onder het bed. Nu zag hij ma helemaal. Ze droeg een rode bolletjesjurk met hakjes eronder. En ze had haar nagels gelakt. Met blote ogen was alles zoveel mooier en spannender.

‘Waar kijk je naar?’ vroeg ze. ‘Doe het licht uit.’

Was dat weer een gehoorzaamheidstest? Altijd ja, nooit nee?

‘Dat licht komt van buiten. Dat kan ik niet uitdoen,’ zei hij stilletjes.

‘Jij je zin.’ De deur viel dicht.

Haar hakjes klikten de gang af. Jonas’ hart maakte een sprongetje. Hij was zo druk bezig geweest met die bril dat hij niet meer aan Nina had gedacht. Zou ze al weg zijn? Wat dan? Ingespannen lag hij te luisteren. Geen getier. Dat was goed. Helemaal niks van geluid. Was dat ook goed? Hij drukte zijn oor tegen de muur. Gekraak van planken. Toen ineens ma’s stem. ‘Sorry, ik wist niet dat je al sliep.’ Jonas fronste. Hij wist niet wat hem het meest verbaasde. Ma die zich excuseerde of Nina die in bed lag. Het was allebei even raar.

Even later klikte ma de trap af. Jonas wachtte nog een paar tellen, en glipte zijn bed uit. Op de toppen van zijn tenen liep hij naar de deur en deed ze open. Niets te horen, niets te zien. Zonder geluid liep hij naar Nina’s kamer en klopte aan. Zachtjes.

Het antwoord klonk al even zacht.

‘Ja.’

Hij duwde de deur open. Nina lag inderdaad in bed.

‘Scheelt er iets?’ vroeg hij.

‘Ik ben een modeldochter,’ grijnsde Nina. ‘Ik slaap. Kijk maar.’ Ze schoof het dekbed opzij. Onder haar oude slaapkleed droeg ze een kort groen jurkje met daaronder paarse kousen en de zwarte laarsjes waar ze zo trots op was.

‘Over een half uur ben ik weg,’ zei ze. ‘Met een beetje geluk slaapt ma tegen die tijd. Met al die wijn ... Als er iets fout zou gaan ...’ Haar ogen schoten naar de deur, ‘blijf dan uit haar buurt. Oké? Je hebt me niet uit mijn kamer horen komen. Niets zeggen wat de draak kwaad kan maken. En nu vlug naar je kamer. Voor ze ons hoort.’ Ze trok het dekbed weer over zich heen. ‘Spannend,’ mompelde ze nog. Toen draaide ze hem de rug toe.

Op zijn kamer schoof Jonas de gordijnen opzij, en zette het raam open. Zonder bril was de wereld fantastisch. De zon was gekrompen tot een klein oranje schijfje. De bomen bij het tuinhuis leken in brand te staan. Wolken waren er niet meer. Hij ging op de vensterbank zitten. Dat mocht niet. Als ma hem betrapte, kreeg hij minstens een maand huisarrest. Het maakte niets uit. Met die bruine rotbril wilde hij toch niet naar buiten.

Bij de Michielsen was er een feestje aan de gang. De lucht rook naar barbecue. Er werd gedanst. *Rock around the clock*. Hun hond blafte mee.

Toen zag hij ma. Ze stond bij de haag te praten met

vader Michiels. Jonas liet zich zakken, en piepte voorzichtig over de rand van de vensterbank. Nu zag hij alleen nog hun hoofden en schouders. Michiels zei iets. Ma lachte, knikte. En toen ... Jonas kon zijn ogen niet geloven. Die vent stak zijn armen naar haar uit! Wat was dat voor gedoe? Zonder erbij na te denken, kwam Jonas overeind. Net op tijd om te zien hoe buurman Michiels ma over de haag tilde. Nog geen tien seconden later stonden ze samen te springen op de dansvloer.

Als een haas spurttte Jonas de gang op.

‘Nina!’

Haar deur ging vrijwel meteen open.

‘Ben je gek,’ fluisterde ze. ‘Dadelijk ...’

‘Ze is weg!’

‘Weg? Hoezo weg?’

Jonas vertelde wat hij had gezien.

‘Fantastisch!’ lachte Nina. ‘Ik hoop dat ze haar draak naar de verdoemenis danst. En nog fantastischer dat ik die regenpijp niet hoeft uit te proberen!’ Ze verdween in haar kamer, kwam terug met een groen tasje. ‘Doe ook nog iets leuks.’ Een minuut later viel de voordeur achter haar in het slot.

Jonas zuchtte. Iets leuks? Het enige wat hij wilde, was cake bakken voor pa. Kon niet. Daarvoor moest hij naar beneden. Te groot risico. Als ma hem betrapte, probeerde ze dat hakmes misschien wel op hem uit. Het enige wat hij kon doen, was lezen, en dat was best fijn, maar niet nu. Hij ging op bed liggen en staaarde naar het plafond. Elf jaar, klaarwakker, en niets te doen. Gewoon zielig. Klier-pier-pokkenmierig. Er waaide een slow door het raam naar binnen. Zou ma nu samen met Michiels ... Jonas trok het dekbed over zijn hoofd. Pestma kon de pot op!

